

Fővárosi Ítéltábla  
16.Gf.40.410/2011/3.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy Szabolcs ügyvéd (.....) által képviselt felperes neve (.....) felperesnek, a személyesen eljár alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. március 7-én kelt 3.G.40.323/2010/6. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a perben nem álló .....Kft. 1991. december 15-én alakult .....és alperes részvételével, a társaságba 1994. április 1. napjától a felperes is belépett. A felperes ekkor 140.000 euro tagi kölcsönt biztosított a cégnek havi kamatfizetési kötelezettség mellett. 1998-ig mindösszesen megközelítőleg 135.000 márkát fizetett ki a cég, ingatlan értékesítésből és másból további fizetések is történtek a felperes részére. 2002. évben az adóhatóság 10.000.000 forint pénzbírságot szabott ki a céggel szemben, 18.000.000 forint összegű hamis számlázás miatt. A társaság képviseletére .....ügyvezető 1991-től 1994-ig, alperes neve 1994-től 2001-ig, 2002-től .....2006-ig, majd később ismételten alperes neve 2006-tól 2007-ig volt jogosult.

A cég a működését, tevékenységét ténylegesen 2008. augusztus 29. napján befejezte.

..... végezte a cég könyvelését, aki 2001-2002 években a könyvelésben tagi kölcsön kötelezettséggel nem találkozott.

Felperes a tagi kölcsönéhez maradéktalanul nem jutott hozzá. Felperesnek az volt az elképzelése, hogy „kiszáll a cégből”. Megállapodott alperessel, hogy alperes átveszi a cég ügyvezetését, a cég ingatlanait értékesítik a teljes kölcsön visszafizetése céljából. Az .....utcai ingatlan 15-18 millió forintért került értékesítésre. A mechanikai műhely 10.000.000 forintért került értékesítésre, amiből 5.000.000 forintot felperes megkapott. ...., a volt .....területén, .....hrsz. alatt lévő telephely értékesítésével kapcsolatban 2006. május 17-én a .....ajánlatot kapott a .....-tól. Az írásbeli ajánlat szerint a vevő a ..... hrsz. alatti ingatlanért 36.000.000 forintot ajánlott, melyből az ingatlan birtokbaadásával egy időben 12.000.000 forintot fizetett volna, a második 12.000.000 forintot 2007. június 1-jei, a harmadik 12.000.000 forintot 2008. június 1-jei határidővel.

A peres felek között 2006. június 12-én megállapodás jött létre, melyben rögzítették, alperes neve ügyvezetőjévé válik a kft-nek, az ő felelőssége, hogy az adóhatóság felé a tartozás rendezésre kerüljön, illetve az ingatlan érintetlen maradjon. A felperes, mint társasági tag alárendelte magát alperes neve döntéseinek, kijelentette, hogy kész üzletrészt jelképes összegért harmadik személynek értékesíteni, ha ezzel egy időben megfelelően dokumentált, hogy vele szemben alperes neve alperesnek vitathatatlan nettó 36.000.000 forintos tartozása áll fenn, melynek ütemezése szerint 12.000.000 forint 2007. június 30-ig, 12.000.000 forint 2008. június 30-ig, 12.000.000 forint 2009. június 30-ig lett volna esedékes. A megállapodásban a peres felek rögzítették, „egyetértének azzal, hogy a végső megállapodások közvetítői dokumentumban kerüljenek aláírásra”.

Alperes 2007. május 31-i felpereshez és ..... írott levelében arra hivatkozott, hogy a tulajdonos társak közti elszámolás rendezése érdekében az ingatlan eladással egy időben a szerződéskötéskor a felperesnek átad 10.000.000 forintot és ugyanazon a napon alperes nevetől 10.000.000 forintot, és vállalja 2007. év végéig további 3.000.000 forint megfizetését. A perbeli ingatlant 2007. július 13-án az ..... vásárolta meg 12.000.000 forint + áfa összegért, melyet a cégnek fizetett meg, és ezt az összeget egy átvételi elismervénnyel alperes átadta a felperesnek. Így a felperes a 2007. július 16-ai elismervény ellenében 61.000 eurót és 5.000.000 forint készpénzt vett át alperestől.

A peres felek 2008. május 20. napján a .....keresztül a céget eladták névértéken.

A felperes fizetési meghagyással, majd keresettel elsődlegesen kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, alperes a 3.000.000 forint összeggel magánkölcsönként tartozik neki. Előadta, a 2006. június 12-i megállapodásban foglaltak szerint alperes elismerte, hogy vele szemben 36.000.000 forint tartozása áll fenn s vállalta az ottani

ütemezés szerinti fizetést. Az alperes 2007. év folyamán összesen 23.000.000 forint megfizetését vállalta, melyből 20.000.000 forintot a felperes megkapott, azonban 2007. év végéig a fennmaradó 3.000.000 forintot nem. A felperes a keresete jogalapjaként elsődlegesen a Ptk. 523-528.§-aira hivatkozott, kölcsönként követelte a 3.000.000 forint tőkét és annak 2008. január 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatot és a perköltséget.

Másodlagos kereseti kérelmeként előadta, a hivatkozott 2006. június 12-i megállapodás egy tartozásátvállalás, melyben az alperes átvállalta a ..... részére nyújtott 140.000 eurós tagi kölcsön fennmaradt részét. A fentieket megerősítette a 2007. május 31-i levél, melyben a kifizetéseket átütemezte az alperes. A kamatot 2008. január 1-jétől azért kérte, mert alperes 2007. december 31-ig vállalt 3.000.000 forintot nem fizette meg.

Alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, magánszemélyként nem tartozik a felperesnek, a 2006. június 12-i megállapodás tulajdonképpen arról szólt, megbízást kap a felperestől az ingatlan értékesítésére, arra hogy az értékesítés során eljárjon, átvegye a vételárat, s ha átvette, akkor tartozik azzal a felperesnek. A 2006. június 12-i megállapodásban írt 36.000.000 forint a 2006. május 17-i vevői vételi ajánlaton alapult. A 2006. június 12-i megállapodás tartalmazta, hogy egy közvetítői dokumentumban kell részletezni, pontosítani a megállapodást, de erre azért nem került sor, mert az a vevő, aki az ingatlant megvette volna, elállt a szerződéstől. A tulajdonos társak közötti elszámolás rendezését a 2007. május 31-i levélben is szükségesnek tartotta annak ellenére, hogy a 2007. július 13-i adásvételi szerződésben 12.000.000 forint + áfa összegért értékesítették az ingatlant. A cég korábbi tevékenységéből adódóan jelentős értékű gépek, szerszámok értékesítéséből befolyt ellenértéket is felperesnek adta, így nem csak az ingatlanért kapott vételárat, hanem ezen jelentős értékű gépek értékét is megkapta, közel 21.000.000 forintot.

Az elsőfokú bíróság bizonyítást folytatott, személyesen meghallgatta felperest, alperest, és .....tanút. A felek személyes meghallgatásuk során perbeli előadásuk szerint nyilatkoztak.

Felperes állította, hogy alperes magánkölcsönként kívánta rendezni a 36.000.000 forint tartozást.

Alperes vitatta, hogy magánemberként tette volna az elszámolással kapcsolatos nyilatkozatokat, a kölcsönvevő a .....volt. Történtek különböző kifizetések felperes részére részben más ingatlanok értékesítéséből.

..... tanú, aki a 2006. június 12-i dokumentumot írta, előadta, alperes magánemberként tartozhatott ezzel az összeggel, mert a cég kötelezettségei között ez a tartozás nem szerepelt a számviteli nyilvántartásban. Arra a tanú nem tudott nyilatkozni, hogy ha a tartozást magánemberként kellett volna alperesnek visszafizetni, akkor ez miből adódott, s mit jelentettek a dokumentumokban a céggel kapcsolatos kijelentések és dolgok.

Az elsőfokú bíróság 2011. március 7. napján kelt 3.G.40.323/2010/6. számú ítéletével a keresetet elutasította, s akként rendelkezett, mindegyik fél viseli a felmerült költségeit. Utalt arra, elsősorban azt kellett vizsgálnia, a felek között 2006. június 12-én kötött megállapodás kölcsönszerződésnek tekinthető-e, és ez alperes felperessel szembeni magánkölcsöne-e illetve, hogy a megállapodás tartozás átvállalás-e, melyben alperes átvállalta ..... még fennálló tagi kölcsönét, s 2007. május 31-i dokumentum a 2006. június 12-i megállapodás megerősítése-e. A továbbiakban a Ptk. 523.§ (1) bekezdésére utalva kifejtette, felperes nem igazolta a kölcsönnyújtás tényét, azt, hogy alperes magánszemélyként tartozna neki. A perbeli adatokból az volt megállapítható, felperes a 2006. június 12-i megállapodásban társasági tagként nyilatkozott, ezért alakult ki a tárgyalás közte és az alperes között, hogy ő kilép a cégből, alperes vegye át. A 2007. június 12-i megállapodásban írt 36.000.000 forintos vállalás a 2006. május 17-i .....írásos ajánlatán alapult, és ebben a megállapodásban rögzítésre került egy végső elszámolás, ami viszont nem történt meg. A 2007. május 31-i levél is a peres felek társasági tagsági viszonyával kapcsolatos. Alperes személyes kötelezettséget vállalt az elszámolásra a felperes felé a 2007. május 31-i levélben is, melynek a felperes által is elismerten a telephely értékesítést követően eleget tett körülbelül 21.000.000 forint megfizetésével, amikor az ingatlan vételárát és egyéb eszközök, berendezések vételárát is megfizette a felperesnek. Nem fogadható el a 2007. május 31-i levél akként, hogy ez a 2006. június 12-i megállapodás megerősítése lenne, hiszen teljesen más volt akkor már a helyzet, a telephely sokkal alacsonyabb áron került értékesítésre, de a cég nehéz helyzete miatt a felek ezt is felvállalták. Mindez igazolja, hogy felperes nem magánszemélyként kapta a 21.000.000 forintot, hanem a ..... ingatlaneladásából befolyó vételárból és gépek, berendezések eladási árából. Az, hogy alperes nagyobb értéket adott át, mint az ingatlan vételár, az nem igazolja magánkölcsön fennállását. A másodlagos kereseti kérelemként megjelölt tartozásátvállalással kapcsolatban az elsőfokú bíróság utalt a Ptk. 332.§ (1) bekezdésére. A megállapodásból a tartozásátvállalás nem állapítható meg, a felperes előkészítő iratában azt adta elő, hogy a 140.000 eurós tagi kölcsön fennmaradt részét vállalta át alperes. Ugyanakkor a meghallgatott .....tanú előadása szerint a 140.000 eurós tagi kölcsön 1994. évben szerepelt a cég könyveiben, 2000-2001 években már nem. Emlékezete szerint 1994-ben 20.000, 1995-ben 40.000, 1996-ban 50.000, 1997- és 1998-ban 25.000 márkát fizetett vissza a cég a felperesnek, 1998-ig mintegy 135.000 márkát. Maga a felperes személyes meghallgatása során azt adta elő, hogy 2004. év táján 197.128 euró tőke és kamatai volt a cég tartozása, azt korábban 1995 nyaráig fizette, később

nem, így nem volt megállapítható, hogy a cégnek milyen összegű tartozása állt fenn a felperessel szemben, és ha azt átvállalta, alperes mennyit vállalt át. Így semmilyen összegszerűséget felperes nem igazolt, s azt sem, hogy a tartozás miatt az alperes terhe lett volna, e körben a Pp. 164.§ (1) bekezdésében írt kötelezettségének felperes nem tett eleget. A 2006. június 12-i megállapodás a felek kft-beli tagsági jogviszonyával függött össze, semmiképpen nem értékelhető magánszemélyek közti jogügyletnek. Ezt erősítette meg a 2007. május 31-i alperesi levél is. Az elsőfokú bíróság a Pp. 78.§ (1) bekezdésére utalva akként rendelkezett, a peresztes fél a költségeit maga viseli.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést. Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, és alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és újabb eljárás lefolytatására utasítását kérte. Előadta, álláspontja szerint az általa benyújtott dokumentumokból következően a kereseti kérelemben foglaltakat bizonyította, alperes ugyanakkor előadásait nem igazolta, s a bizonyítatlanságot nem értékelte az elsőfokú bíróság alperes terhére. Utalt arra, nem volt vitatott, hogy különböző összegeket biztosított alperesnek, s a cég feladatainak ellátására tagi kölcsönt nyújtott, az összegeket alperes felhasználta. Évente részletes összeállítást készített az általa adott összegekről, s ezeket alperes elfogadta, azok ellen nem tiltakozott. A tagi kölcsön kötelezettség nem szerepelt a könyvekben, a perbeli eset egy nem hagyományosnak minősülő tartozásátvállalás. A fennálló tartozás átvállalása történt meg a 2006. június 12-i dokumentumban. Az elsődleges kérelem a megállapodásban hivatkozott 36.000.000 forinton alapult, annak visszafizetésére alperes személyesen magánszemélyként vállalt kötelezettséget, a kötelezettségvállalás írásban történt, kényszer, fenyegetés nem volt, alperes azt saját felelőssége tudatában vállalta. A 2006. június 12-i dokumentum nem utalt ingatlan értékesítésére, a 36.000.000 forint tartozása vitathatatlanul fennáll alperesnek, és annak megfizetését vállalja, így a felperesi álláspont szerint nem szükséges bizonyítani, hogy ő mikor bocsátotta alperes rendelkezésére ezt az összeget. Alperes a megállapodást aláírta, ha a tartozás nem terhelte volna, akkor ez nem történik meg. Az ingatlan értékesítéshez a megállapodásnak nincs köze. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint 21.000.000 forintot fizetett alperes a felperesnek ingatlan vételár és egyéb eszközök eladása után, felperesi álláspont szerint felperes összesen 20.000.000 forintot kapott, egyéb eszközök, gépek eladása nem történt meg, azok már korábban eladásra kerültek. Az elsőfokú bíróság s az alperes sem indokolta meg, hogy miért ezt az összeget fizette meg az alperes felperesnek, amit teljesített, semmivel nem bizonyította alperes, hogy az ingatlan vételárán felül milyen értékesítésből befolyt összeg a többi. Alperes semmilyen elszámolást nem csatolt, lényegileg az elsőfokú bíróság alperesi előadást fogadta el. Így nincs megfelelő magyarázata, hogy alperes miért 20.000.000 forintot fizetett ki a felperesnek. Az elsőfokú bíróság azt sem indokolta, hogy a 2007. július 16-i nyilatkozat miatt nem tartalmazott társasági elszámolásra vonatkozó utalást. Összességében a 2006. június 12-i megállapodással alperes elismerte a tartozását,

azt részben teljesítette, és így ráutaló magatartással megerősítette a korábbi vállalását, így az általa fizetett összeg és a 36.000.000 forint összeg különbözete, mint tartozás fennáll, ebből 3.000.000 forintot érvényesített keresetével, mely megalapozott.

Alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytállóak voltak a levont jogi következtetései is. A felperes a Ptk. 523.§ (1) bekezdésében írtakra hivatkozott, e jogszabályhely értelmében kölcsönszerződés alapján a pénzüintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. A felperes - a fellebbezésében foglaltakkal ellentétben - a per során nem tudta bizonyítani, hogy az alperesnek, mint magánszemélynek nyújtott kölcsönt, s azt sem, hogy az alperes átvállalta volna a társaságnak a felperes által nyújtott tagi kölcsönt, illetve vállalta volna annak magánszemélyként visszafizetését. A felperes által csatolt dokumentumok az általa előadottak igazolására nem voltak alkalmasak, a Ptk. 332.§ (1) bekezdése szerinti tartozásátvállalást sem igazolták.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a megalapozott elsőfokú ítélet megváltoztatására és hatályon kívül helyezésére nem látott okot, ezért a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján lényegében helyes indokaira figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Pp. 78.§-a és a 239.§-a alapján az eredménytelenül fellebbező felperes a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségeit maga viseli, az alperesnek a másodfokú eljárással kapcsolatban számításba vehető költsége nem merült fel, így e tárgyban a Fővárosi Ítéltáblának döntenie nem kellett.

Budapest, 2012. február 10.

. Rózsa Éva s. k.  
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.

Dr. Rutkai Éva s. k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:  
Gesztesi Diana  
írnok